

РОМАНЪТ ПО КУЛТОВАТА КОМПЮТЪРНА ИГРА **ASSASSIN'S
CREED
ORIGINS**

ОРДЕНЪТ НА — АСАСИНИТЕ — ПРОИЗХОД

ПУСТИННА КЛЕТВА

ИЗДАТЕЛСТВО
ера
PUBLISHING

ОЛИВЪР БОУДЪН

ОЛИВЪР БОУДЪН

***ОРДЕНЪТ НА АСАСИНИТЕ
ПРОИЗХОД. ПУСТИННА КЛЕТВА***

Assassin's Creed Origins: Desert Oath

Copyright © 2017 Ubisoft Entertainment. All rights reserved.

Assassin's Creed, Ubisoft, Ubi.com and the Ubisoft logo are trademarks of Ubisoft Entertainment in the U.S. and other countries. All artworks are the property of Ubisoft.

First published in Great Britain in the English language by Penguin Books Ltd.

Published by arrangement with The Knopf Doubleday Publishing Group, a division of Random House, Inc.

© Емилия Карастойчева – превод от английски език

© Димитър Стоянов – Димò – оформление на корицата

© Издателство ЕРА, София, 2017

ISBN 978-954-389-454-3

ПЪРВА ЧАСТ

1.

Пустинята беше гола; само една порутена ловна барака с плосък покрив стърчеше на хоризонта като прогнил зъб. „Ще свърши работа“ – помисли си Емсаф. Завърза коня в сянката на навеса и влезе в прохладното помещение, благодарен, че дебелите плъстени стени отблъскват жестокия зной.

Вътре разбули глава и се огледа. Не би се задържал дълго тук, разбира се – беше запуснато и миришеше на плесен – но въпреки това беше идеално място за замисъла му.

А замисълът му беше смърт.

Остави лъка, сложи стрела до него и погледна през тесния прозорец към равната земя. Присви очи, проучвайки различни ъгли, после коленичи и прецени зрителната линия; взе лъка, намести стрела и упражни прицела.

Доволен, остави оръжието на земята, изяде последното парче пъпеш, купен от пазара в Ипу и зачака плячката да се появи.

Докато чакаше, мислите му се върнаха при семейството, което бе оставил в Хевену. Писмо от Джерти бе предизвикало раздялата. Притеснителното му съдържание бе накарало Емсаф да си събере веднага багажа.

– Трябва да свърша нещо – само това каза на съпругата си и сина си. – Нещо спешно. Ще се върна при първа възможност. Обещавам.

Обясни на Мерти, че ще отсъства няколко седмици, дори месеци; да се погрижи за оранта и сеитбата. На Еве, едва седемгодишен, възложи грижата за гъските и патиците. Накара го да обещае, че ще помага на майка си за биволите и прасетата, и беше сигурен, че той ще изпълни дадената дума, защото синът му беше добро момче, привързано към родителите си и старателно.

В очите им блестяха сълзи и Емсаф едва запази спокойствие. С натежало сърце яхна коня.

– Грижи се за майка си, момче – каза на Еве, преструвайки се, че в окото му е влязла прашилка.

– Да, татко – отговори детето и долната му устна потрепери.

Емсаф и Мерти си размениха тъжни усмивки. Знаеха, че този ден ще настъпи, но въпреки това бяха потресени.

– Кажы молитва за мен. Помоли боговете да ни пазят, докато се върна – рече Емсаф, обърна коня и пое на югозапад; извърна се назад само веднъж и погледите на съпругата и сина му, вперени в него, се забиха като нож в сърцето му.

Беше пресметнал, че от Хевену до местоназначението ще пътува дванайсет дни. Носеше само най-необходимото и яздеше нощем, воден от луната и звездите. През деня оставяше коня да почива и спеше в сянката на разлистени терпентинови дървета или навеси.

Веднъж, рано привечер, се беше събудил преди залез слънце. Огледа хоризонта със зорко око. В далечината почти невидима резка бледнееше сред маранята. Отбеляза си я мислено без особена тревога. На другия ден обаче стана по същото време и сред ивицата светлина на хоризонта, на предишното място, пак видя да се мерзелее петно. Никакво съмнение – следяха го. Нещо повече – съгледвачът си знаеше работата. Явно гледаше да оставя постоянно разстояние помежду им.

Провереше ли теорията си, вероятно щеше да събуди подозренията на преследвача, но се налагаше да рискува. Забави ход. Видението сред маранята не изчезваше. Емсаф яздеше денем под палещото слънце. Преследвачът явно не изоставаше. Една нощ не спря, пришпорвайки коня с все сили. Мъжът след него предусети какво е замислил и не изпусна следата.

Имаше само един изход. Налагаше се да прекрати мисията, поне временно, докато не се разправи с преследвача? Кога беше подхванал дирята му? Опитен съгледвач, Емсаф беше действал предпазливо. „*Да помислим*“ – каза си той. Беше забелязал призрака на петия ден – добре, защото означаваше, че Мерти и Еве са в безопасност. Това беше най-важното – преследвачът да е далеч от дома му. Сега трябваше да го подмами.

Недалеч от Ипу Емсаф зърна селище. Търговци бяха разпънали сергии и продаваха масла, платове, леща и боб във високи буркани. Минаваха мнозина пътници и Емсаф успя да открие ездач, поел към Тива; даде му монета, за да отнесе съобщение, и му обеща повече, когато свърши работата. Купи провизии, но не се бави дълго. Волските кервани по пътя му напомняха за Мерти и Еве и сърцето му се свиваше. Откри брод и прекоси Нил. Тръгна из Западната пустиня, примамваше преследвача и планираше следващия си ход.

След две нощи се натъкна на ловния заслон в равнината и реши, че е отлично място за засада.

И, разбира се, не след дълго плячката му се появи – самотна фигура на кон, изплувала от маранята. Емсаф благодари на боговете, че слънцето е зад гърба му, опъна лъка и се прицели в ездача. Видя вече познатото наметало, цвета на коня.

Време беше.

Вдиша дълбоко, без да изпуска от поглед жертвата, и задържа ръка сякаш цяла вечност. Трябваше да освободи лъка, преди мускулите му да затреперят и да съсипят прицела. Трябваше да сложи край веднага.

Разтвори пръстите на дясната си ръка. Стрелата се заби в целта. Ездачът се катурна от коня и сред облак прах и пясък се стовари на земята. Емсаф сложи втора стрела и се прицели отново, следейки за признаци на живот.

Нищо.

2.

Две седмици по-рано

Убиецът се събуди при зори, точно преди изгряващото слънце да заблести през решетестите прозорци и да опари с бял огън очите му. След малко къщата щеше да се стопли, но докато се обличаше и увиваше в шала, резлива хладина обгръщаше тишината.

В друга стая изяде последните плодове и хляба – бавно, унесен в мисли. Беше минало много време, но умът и тялото му бяха готови – оръжията му бяха остри.

След закуската се зае с последните приготовления – да проучи картите и да се намаже с каял под очите, за да ги предпази от жаркото слънце; бронзовото огледало отрази кръстосания белег от едната страна на лицето му.

„Дали Изида, Хорос и Анубис ще ми се усмихнат“ – запита се.

Времето ще покаже.

Пътува три дни и три нощи до стопанството в Хевену – няколко постройки сред пясъка, ограждения за добитъка и простори с искрящо бяло пране. Уверен, че земните контури го прикриват, той спря сред палмова горичка и завърза коня в сянката на листата. Извади мях с вода, провери разположението на слънцето, загърби го и намери падина в пустинята, където да се свие. Скри се под шала и зачака.

Ето. В селската къща. Движение. Силует – женски – тръгна към кладенеца. Носеше голямо ведро. С присвити очи убиецът я проследи как върви – овладяна, стегната походка. Жената напълни ведрото, остави го върху ръба на кладенеца и се изправи с ръце на кръста. След малко сви длани край устата си и извика име. Лекият ветрец го поде.

Еве!

Името на жертвата беше Емсаф, но той явно беше другаде – в града или в полето извън обзора му. Или пък изобщо не беше тук. Пред къщата се появи момче – сигурно Еве. Убиецът ги проследи с поглед как вдигат още едно ведро от ръба на кладенеца и занасят водата в къщата. С по-малки съдове напълниха коритата за животните. Козите наведоха глави да пият. Мъжът в равнината също утоли жаждата си.

Остана в падината, докато се увери, че в къщата са само жената и момчето. Надигна се и побягна. Спря задъхан до къщата и опря гръб в кирпичената стена. През заден прозорец чу, че майката и синът се хранят. Долови думата „татко“. Женският глас изрече „скоро ще се върне“.

Убиецът затвори очи. Замисли се. Това не беше предвидено – малко препятствие, но все пак неприятно. Предупреден ли е Емсаф?

Не. Не го е очаквал. Иначе щеше да остане, за да защити семейството си. Но са му съобщили нещо. Тръгнал е бързо да предупреди някого или да изпълни задача? Ще разбере, когато го настигне, реши убиецът, и засега зачеркна въпроса.

Време беше. Не биваше да го губи. Времето беше неговият враг.

Изхлузи сандалите си и усети горещия пясък под краката си. Прокрадна се край къщата, снишавайки се ниско под прозорците. Стигна до предната врата и застана до нея, прилепен към стената. Ослуша се, за да разбере къде е застанало момчето. Извади ножа си от колана и уви около китката си кожената връв, прикрепена към дръжката му.

Чакаше. Отброяваше туптенето на стъпките.

Сега.

Бутна замрежената рамка, вмъкна се пъргаво вътре и сграбчи жената, притиснал ножа в гърлото ѝ. Краткото боричкане приключи светкавично.

От другата страна на стаята Еве чу, обърна се и видя мъж с белязано лице да държи в смъртоносна хватка майка му. Очите на момчето се разшириха от изненада и страх. В десницата си стискаше чиния с нож в нея. Погледът му се плъзна към нападателя.

– Не искам никой да пострада – каза убиецът. Лъжа. Жената си пое пресекливо дъх.
– Остави чинията, момче! Легни по корем!

– Недей, Еве! – подвикна жената с напрегнат, решителен глас.

– Не се шегувам – предупреди убиецът и заби острието в плътта ѝ, за да се обоснове. От раната протече кръв и капна върху китката на мъжа.

– Остави чинията – повтори той.

– Спомни си какво каза баща ти – изрече жената. – Бягай, Еве! През прозореца. Ще го надбягаш. Има кон. Намери го и бягай!

Вдигна длани и обхвана ръката му да се задържи на крака.

Убиецът поклати глава.

– Мръднеш ли, ще ѝ прережа гърлото. Направи каквото казах.

Последвалото се разви бързо – Еве отметна китка, чинията отлетя и се разби върху каменния под. В другата му ръка блесна ножът с острие между палеца и показалеца. Един замах и ножът хвъркна към убиеца. В същия момент майката на момчето се извъртя и заби зъби в ръката на нападателя.

Ножът бе хвърлен ловко, но убиецът отскочи рязко и острието почти не го докосна, оставяйки само лека драскотина върху рамото му. Жената заби лакът в ребрата му, веднъж, два пъти. Солидни, умели удари. И тя беше обучена. Сега не му оставаше друго – трябваше да убие и двамата. Убиецът взе бързо решение. Преряза ѝ гърлото, преди да му нанесе трети удар. Дланта му се върна назад и със същото движение запрати камата към момчето, което налиташе към него, явно да помогне на майка си.

Детето беше близо. Убиецът се беше прицелил точно. Еве улови камата, забита в шията му, строполи се на колене и се свлече настрани. От раната бликна кръв. Майката и синът умряха на крачка един от друг върху каменния плочник.

Убиецът отметна глава и се взря в кръвта, която се събираше в локва между жертвите му и бавно попиваше в пръстта между камъните. Устните му трепнаха и се извиха надолу – мимолетен израз на раздразнение. Смяташе да ги остави живи, за да ги разпита. Избирайки да се борят, те му бяха попречили. Със смъртта си бяха спечелили време за Емсаф, може би дори шанс за бягство.

Бион въздъхна и се свъси. Колко неприятно от тяхна страна.

Откри дирята и последва Емсаф по пътя към Ипу.

Дивечът му несъмнено имаше опит. Минаваше по стъпките на каравани и търговци; отклоняваше се из пустошта, когато единствените следи в пясъка щяха да са от него. Подозираше, че го следят, но твърде бавно потвърди съмненията си и убиецът успя да предугади плана му.

Когато в далечината забеляза ловния заслон и нито помен от Емсаф, убиецът разбра, че му поставят клопка. Той би постъпил по същия начин. Това означаваше, че съдбовният миг за Емсаф е близо.

Край полята по речния бряг се натъкна на търговец с магаре, натоварено с вази. На хоризонта различаваше силуетите на земеделци, твърде далеч да видят какво ще се случи.

– Добра стига! – поздрави ведро търговецът.

Убиецът скочи от коня и приближи, скрил ножа под шала. Пътникът заслони очи с длан.

– Какво да... – подхвана добросърдечно той, но така и не довърши.

Убиецът хвана юздата на магарето, подплашено от мириса на кръв, и го поведе, натоварено с безжизненото тяло на стопанина. В скрит от погледи заслон прехвърли трупа върху коня си и го овърза с умели възли, които щяха да се разплетат в най-точния момент; използва мъртвешкото вкочаняване и изправи мъжа върху седлото, уви го в шала си и се отдръпна да се възхити на творението.

Конят и бездиханният ездач тръгнаха напред, а убиецът пое в широк кръг, който щеше да го отведе зад ловния заслон. Видя отдалеч как трупът падна от коня; от шията му стърчеше стрелата на Емсаф.

Капанът беше щракнал.

След известно време Емсаф излезе от заслона. Убиецът, промъкнал се отзад, го чакаше. Преряза с камата гръбначния му ствол в основата на врата, оставяйки му само зрение и дар-слово, и клекна до него.

– Къде е последният от вашите? – попита убиецът.

Емсаф го погледна с мъдри, тъжни очи и убиецът отново усети раздразнение. Цялото семейство беше замесено от същото тесто. Разбра, че си губи времето. Заби ножа в окото на Емсаф, измъкна острието и го избърса в дрехите му. В равнината лешоядите вече кацаха по тялото на търговеца. Убиецът ги проследи с разсеян поглед, използвайки момента да откъдне, преди да продължи по своя път. Скоро птиците щяха да открият и Емсаф. Смърт и раждане. Безкраен кръговрат.

Задачата беше изпълнена. Засега.

Бион се протегна и вдиша дълбоко. Щеше да почисти оръжията си, да си почине и да докладва. После щеше да получи нова заповед и нова жертва. Играта продължаваше безспир.